

DI UNGE

Lillehammers fartsfantomer:

- Verneutstyr kan også være mote

MC-klubben er blitt kritisert for mangt og meget gjennom årene. Det påstås at kubikksjarmørene ikke utgjør annet enn en arrogant bråkmakergjeng av råkjørere og tøffinger i skinn og høye lærstøvler. I det siste har motstanderne igjen fått blod på tann og gått til angrep på det såkalte mote-hysteriet som skal ha nådd klubben og rystet den i dens grunnvoller.

Motorsyklistene går, i følge deres kritikere, i beksvart skinn fra topp til tå. Støvelhælene har fått jernbeslag, og man går til anskaffelse av halstørklær, meterlange skjerf, store, mørke hansker med fartsstriper og romfartspregede hjelmer.

— Eksisterer det møter i MC-klubben, formann Thor Haugstulen?

— Ja, det spørs hva du mener med møter, men det er klart at når man er i en gjeng, blir man lett påvirket av hverandre. Selv om vi går med skinnjakker, så vet ikke jeg om det akkurat kan kalles møter.

— Hva har du selv på deg når du kjører?

— Skinnklær, først og fremst. Det kommer jo av sikkerheten. Skulle du være så uheldig at ulykken er ute, så er skinn rene livsfor-sikringen.

— Hvor mye koster skikkelig verneutstyr?

— En god skinnjakke går for omkring 600–700 kroner, støvletter til 300 kroner, hansker til 100, og hjelmen kan du kjøpe for cirka 500 kroner.

— Nå er hjelm påbudt, men har du følelsen av at dette blir fulgt opp?

— Dessverre, det har jeg ikke. En hjelm er jo som et bilbelte — det er riktignok påbudt å bruke, men ikke straffbart om man blir tatt uten. Sier Thor Haugstulen, og tilbakeviser at MC-klubben er blitt en motens høyborg.

Motorsyklistene er blant de mest utsatte i trafikken.

Frank Hansen har her på seg verneriktig utstyr som

alle motorsyklister burde ha.

Ivrig fugletitter

Svein Georg Hove (15 år) er en ivrig fugletitter på fritiden.

— Hvorfor akkurat fugletitting?

— Jeg er meget interessert i fugler og det å gå i naturen synes jeg er en befrielse fra hverdagen.

— Når begynte du å interessere deg for fugler?

— Det hele begynte med at jeg ga fuglene mat på fuglebrettet i hagen. Da jeg så hvor mange forskjellige arter av fugler som kom, bestemte jeg meg for å utforske dem nærmere i deres eget miljø.

— Hva har du som hjelpemidler når du er ute i marken?

— Jeg har med kikkert, fuglebok og skrivesaker, så jeg kan notere opp de fuglene jeg har sett.

— Hvor pleier du å gå når du skal studere fugler?

— På Kroken er fuglelivet rikt, så der er jeg oftest. Men Svarga er også en fin plass.

PÅ KVELDSTID

— Krever ikke fugletitting tålmodighet?

— Jo, det skal være sikkert og visst. Jeg kan sitte i opptil en time bare for å se på et par fugler.

— Hva synes du om de som skyter på småfugler med luftgevær og andre våpen?

— De har som oftest ikke studert fuglelivet på nært hold og sett hva fuglene er gode for.

Hvis vi ikke hadde hatt fugler ville insektene til slutt tatt overhånd på det vi livnærer oss av.

— Har du tenkt å fortsette med hobbyen din?

— Ja, det vil jeg utvilsomt gjøre og jeg råder andre til å begynne også.

Torbjørn.

«PRØYSEN FOR TO»

AV TORDIS ØDBEHR

— Jeg hadde ikke gjort det om ikke Elin hadde sagt at Hedmarksdialekten min låt bra nok, svarer Egil Johansson på spørsmålet om hvordan en sørlending fra Mandal kan begi ut på å synge. Prøysen-viser på opphavsmålet. De to har nemlig begått en LP-plate — en plate som visstnok skal være den første som består av duoen fra første til siste melodi.

Medbringende gitar og syngerglede stemmer de i veg — lett forklarende: Legger du til litt kontrabass og trekkspill, blir det akkurat som plata. Spontane og smilende står de der med gitaren, og dette er nettopp hva de håper platen også skal være. For her var det

«Prøysen for to» med duoen Elin Prøysen og Egil Johansson, burde bli Prøysen for

adskillig flere enn bare disse to.

ikke snakk om noen høytidelig innspilling.

Mens Elin Prøysens navn klinger velkjent i våre ører, har vi ikke tidligere hørt så

mye om Egil Johansson. Han var journalist da han for et års siden ble sendt på jobb på et vise- og lyrikkverksted på Stord hvor Elin skulle

være foredragsholder. Han kom for sent til hennes foredrag og bad om et intervju. Det kom aldri på trykk. I stedet er det etter hvert blitt farvel til journalistikken på heltid. Nå skal de sammen livnære seg på visesang.

Duoen er en vel så bra form for visesang som en mann sitter syngende på en krakk med sin gitar, mener de to. — Får du ikke med deg publikum fra første øyeblikk, har du i det minste muligheten til å trekke med partneren til en avslappet og humorfylt opptreden. Da kommer publikum fort etter, smaler Egil. — Men publikum er fantastiske. De er med — i dobbelt forstand: visene synges med slik at Elin og Egil gjerne drukner i stemmene fra publikum — og hedmarksdialekten og Prøysen er like hverdagslige og velkommen på Vestlandet som herover.

Apegutten

Nairobi (NTB—UPI): En seks år gammel kenyansk gutt ble forleden kidnappet av en villape og er foreløpig ikke kommet til rette.

Akai Elemana lekte alene under et tre mens moren arbeidet et par hundre meter unna. En baboon-ape som hadde ligget på lur i buskene spratt plutselig fram i lyset og snappet med seg gutten og for til skogs.

Politiet har satt i gang leteaksjoner for å finne seks-åringen, men har foreløpig ikke funnet noe spor, hverken oppe i trærne eller på bakken.